

คำนำ

รัฐจำเป็นต้องจัดหารายได้เพื่อให้เกิดความมั่นคงแห่งรัฐ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้กำหนดให้มีการกระจายอำนาจการเงิน การคลังไปยังท้องถิ่นต่างๆ เพื่อให้สามารถจัดหารายได้ไว้ในการจัดทำบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นของตน การจัดเก็บภาษีทรัพย์สินระดับท้องถิ่นภายใต้พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 และพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พุทธศักราช 2509 ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา จึงได้ถูกกำหนดขึ้นภายใต้เหตุผลดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม กฎหมายทั้งสองฉบับนี้ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว ประกอบกับสภาพสังคม และความเป็นอยู่เปลี่ยนแปลงไป เนื้อหาสาระบัญญัติ และหลักการต่างๆ อาจไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน และอาจก่อให้เกิดปัญหาด้านต่างๆ เช่น การสะสมที่ดินและโรงเรือนจำนวนมากของประชาชน ความไม่สมบูรณ์และความไม่เหมาะสมของบทบัญญัติ การตีความกฎหมายที่แตกต่างกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การเพิ่มภาระแก่ท้องถิ่นในการดำเนินการจัดเก็บภาษี เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ปรากฏให้เห็นชัดเจนขึ้นในข้อพิพาททางภาษี ทั้งในส่วนของฝ่ายปกครอง และในศาล ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปกฎหมายภาษีทรัพย์สินเพื่อความมั่นคงและเหมาะสมกับสภาพความเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน

การศึกษาวิเคราะห์นี้มีวัตถุประสงค์ให้เกิดความเปลี่ยนแปลง โดยเริ่มต้นจากหลักวิชาการอันจะนำไปสู่การปรับปรุงบทบัญญัติกฎหมาย จึงแบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ แนวความคิดเกี่ยวกับความหมายของกฎหมายภาษีอากร แนวความคิดพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับการจำแนกประเภทฐานภาษี บทวิเคราะห์ความไม่เหมาะสมของการจัดเก็บภาษีทรัพย์สินระดับท้องถิ่น และแนวทางการปรับปรุงกฎหมายภาษีทรัพย์สินระดับท้องถิ่น

(ศาสตราจารย์ ดร.สุภลักษณ์ พินิจภูวดล)

นักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร

หลักสูตร วปอ. รุ่นที่ 54

ผู้วิจัย